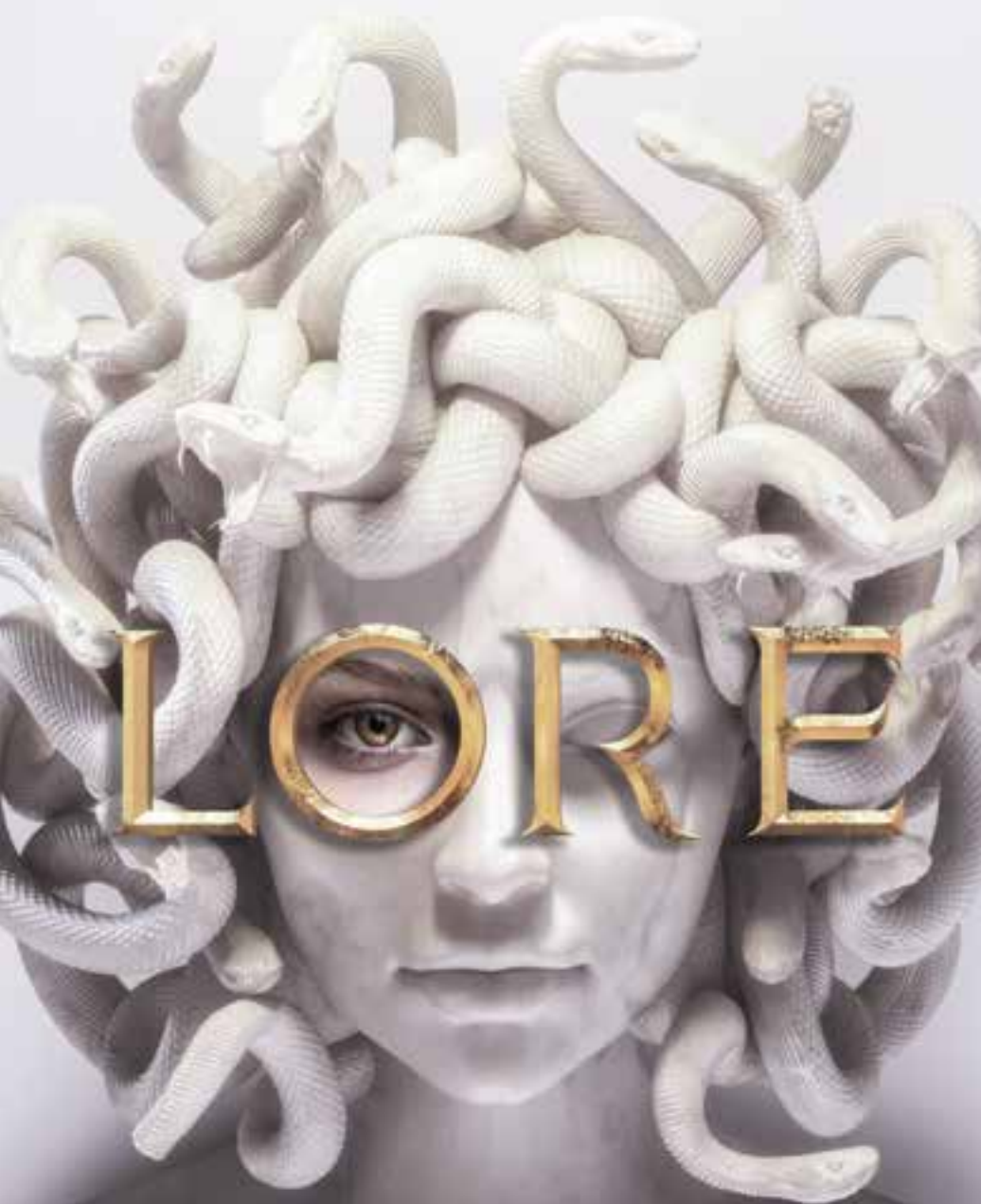

ALEXANDRA BRACKEN

KÖSD HOZZÁM A SORSOD

Dream
válogatás

**TAGADHATOD A SORSOT, DE A SORS NEM
TAGADJA MEG MAGÁT.
HA HARCOLSZ ELLENE, AZ NEM MENT MEG
ATTÓL, AMI RÁD VÁR.**

Egy régi lázadás büntetéseként hétévente kilenc görög isten kénytelen halandóként járni a földön, és ősi dinasztiák leszármazottai vadásznak rájuk. Mindannyian meg akarnak ölni egy istent, hogy megszerezzék annak hatalmát és halhatatlanságát.

Lore Perseous már régen hátat fordított ennek a brutális világnak, miután egy rivális dinasztia megölte a családját. Évekig ellenállt a bosszú gondolatának, de a következő vadászat előtt segítségét kéri két résztvevő: Castor, a rég halottnak hitt gyerekkori barát, aki megdobogtatja Lore szívét, valamint az utolsó eredeti istenek egyike, a súlyosan sebesült Athéné.

Az istennő szövetséget ajánl közös ellenségük legyőzésére. Azonban Lore döntése, hogy sorsát Athénéhez köti, és újra csatlakozik a vadászathoz, halálos árat követel - és talán nem is elég ahhoz, hogy megállítsa egy új isten felemelkedését, akinek hatalmában áll az emberiséget térdre kényszeríteni.

© Captured Moments by Rita & Company

ALEXANDRA BRACKEN

a Sötét elmék- és a Passenger-sorozat szerzője. Arizonában született és nőtt fel, később a keleti partra költözött. Történelmet és angolt tanult a virginiai William and Mary College-ban. Néhány évig a könyvkiadásban dolgozott, most főállásban ír. Munkái már több mint tizenöt nyelven olvashatóak, néhányból filmes adaptáció is készült. Követheted a Twitteren és az Instagramon egyaránt (@alexbracken).

Tudj meg többet a könyvről:

www.alexandrabracken.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A főhősnő merész, vad, erőteljes, és semmit sem vesz magától értetődőnek. A cselekmény csupa lendület, tele van magával ragadó részletekkel. Barátság, feminizmus, romantika.”

School Library Journal

„Igazi kaland, gazdagon szőtt, magával ragadó. Sötét diadal.”

Booklist

„Bracken lenyűgöző világot épít a görög mitológia köré. Tökéletes olvasmány egy nyugalmas hétvégére, biztos, hogy el fogja varázsolni az olvasót. Lebilincselő bosszútörténet, elég csavar van benne ahhoz, hogy ne váljon sablonossá.”

Kirkus

„A lassan kialakuló románcok rajongói élvezni fogják, ahogyan a szerző a két főszereplő közötti feszültséget adagolja. Bár a történet lekerekített, az olvasók biztos azt remélik majd, hogy a szerző egyszer visszatér a világba.”

Common Sense Media

Dream
válogatás

ALEXANDRA BRACKEN

L RE

— részlet —

EGY

ÉDESANYJA EGYSZER AZT MONDTA NEKI, EGYETLEN MÓDJA VAN ANNak, hogy valakit igazán megismerjen az ember: az, ha harcol vele. Lore tapasztalata szerint pedig a harc csak egyetlen valamit mutat meg: a testnek azt a pontját, amire a másik a legkevésbé szeretne ütetést kapni.

Ellenfele esetében ez a pont egyértelműen a bal mellén lévő új tetoválás volt, amin még rajta volt a kötés.

Lore maga elé húzta nehéz kesztyűjét, és hagyta, hogy a párnázott bőr újabb anyag ütetést nyeljen el. Edzőcipője nyikorgott az olcsó kék szőnyegen, ahogy egy lépést hátratáncolt. A rögtönzött ringet összetartó ezüstszerű ragasztószalagok az este lejátszott öt meccs után a nedvességtől és a hőségtől már kezdtek leválni. Felmordult, amikor sarkával egy ilyen szalagdarabra taposott.

Arcáról ömlött az izzadság; egy idő után már csak sós ízét érezte. Lore nem volt hajlandó letörölni verejtékét akkor sem, amikor már csípte a szemét. A fájdalom jó. Segít figyelni.

Ez – a küzdősport – nem több, mint újabban felvett rossz szokás; olyasmi, ami Gil halála után hat hónappal megadta neki a vágyott megkönnyebbülést. Kiverekedte magából a fájdalmat. Eredeti fogadalma, hogy *csak ezt az egy meccset*, azonnal elillant, amikor megérezte az adrenalin ismerős löketét.

Egy meccs elég volt ahhoz, hogy megtörje a lélektompító gyászt, hogy kiszabaduljon belső világából és visszatérjen a testébe. Két meccs elég volt ahhoz, hogy megszűnjön a mély szívfájdalom. Három meccs már meglepően sok pénzt hozott.

És most, néhány hét elteltével a tizenötödik meccs pontosan azt adta Lore-nak, amire aznap este olyan nagyon vágyott: figyelme végre másra terelődött.

Lore azzal nyugtatta magát, hogy bármikor abbahagyhatja. Abbahagyhatja, amikor majd nem érzi jól magát. Abbahagyhatja, ha a meccsek túl sokat hoznak felszínre abból, amit eltemetett magában.

Lore azonban nem tartott ott. Még nem.

A Red Dragon Fine Chinese Food nevű vendéglátóipari egység zsúfolt pincéjében tikkasztó meleg volt. A kelleténél több test forróságot árasztva nyomorgott a szőnyegek körül. A tömeg is változott, a bunyósok is váltották egymást. A nézők alkották a ring nem hivatalos határait. Papírpoharaikat szorongatva igyekeztek nem kiönteni drága italaikat. Bankjegyek és fogadások jártak kézről kézre körülötte, míg el nem érték a szervezőt, Frankie-t. Lore rápillantott; Frankie éppen a következő két meccs tétjeit rendezte. A győztes kevésbé érdekelte, mint a nyereség.

A felettük lévő konyhából gőz gomolygott lefelé a lépcsőn, a helyiséget pára homályosította. Az omlós kung pao csirke illata váltakozott beszáradófélben levő hánnyás és kilöttyintett sör bűzével. Minden zárt éjszakai klubban hasonló volt a helyzet, ahol ezeket a meccseket tartották.

A tömeget ez láthatóan nem zavarta; nekik elég volt ez az illúzió. Frankie exkluzív listája mostanában sokkal kevésbé tűnt exkluzívnak: modellek, a művészeti élet szereplői és üzletemberek adogattak körbe kis, fehér porral teli zacskókat. Legújában csatlakozott ehhez a társasághoz néhány magániskolás kamasz is, akik éppen szüleik apátiájának határait tesztelgették.

Ellenfele egy vele egykorú fiú volt; puha, makulátlan bőr, légből kapott magabiztosság. A fiú felnevetett, mutatoujjával intette magához, őt választotta Frankie rendelkezésre álló, elérhető bunyósai közül. Lore még az előtt elhatározta, hogy szétüti ellenfelét, büszkeségének utolsó maradványát is kiverve a fiúból, mielőtt az *baby girl*nek nevezte, és részeg csókot dobott felé.

– Hadd találjam ki! – szólt szájvédője mögül a fiú mellkasán húzódó, friss tetoválást takaró kötés felé biccentve. – Azt varratad magadra, hogy „Élj, Neved, Szeress, igyál reggeltől reggelig!”

A tömeg felnevetett, a fiú összevonta szemöldökét. Kesztyűjét Lore feje felé lökte, felnyögött az erőlködéstől. A mozdulat, a lagymatag erő védtelenné tette mellkasát. Lore-nak tiszta

célpontja volt, amikor kesztyűjét ellenfele frissen tetovált bőrére csapta.

A fiú szeme kidülledt, zihált, aztán elakadt a lélegzete. Térde a szőnyegre rogygiant.

– Állj fel – utasította Lore. – Csalódást okozol a barátaidnak.

– Te... te hülye ku...

Öklendezett egy kicsit a szájevédőtől. Lore azon tűnődött, vajon mennyi időbe telik, míg ellenfele teljesen összeomlik. Megkapta a választ: öt percbe.

– Egészen *biztos* vagyok abban, hogy nem fogsz így hívni... – mondta ellenfelét körbejárva – ...nem fogsz így hívni két válon négykézláb.

A fiú dühöngve tápázkodott fel. Lore bosszúsan pislogott.

Már *nem is olyan vicces*, ugye, gondolta Lore.

Gil azt tanácsolta volna, hagyja békén ezt a hülye kölyköt; mert Gil a maga nem ítélező, nagyapai hangján mindig sietett emlékeztetni Lore-t, hogy nem kell minden adódó harcba beleugrania. Mert Gil biztosan utálta volna ezt a helyzetet, és Lore-t emiatt is büntudat gyötörte. Csalódást okozott Gilnek.

Lore azonban más módszerekkel is próbálkozott. Egyik sem segített neki átvészelni a gyász nyomasztó dagályát annyira, mint egy jó bunyó. És most már nem csak Gil halála volt az, ami elől menedéket keresett; újabb rettegés karistolt a bőre alatt.

Augusztus volt, ismét eljött a vadászat ideje, a vadászok visszatértek a városába.

Hiába igyekezett továbblépni, elfelejteni a maga mögött hagyott sötét életet, egy új, jobb élet napfényébe lépni, tudatának egy része még mindig a lassan telő napokra volt hangolva. Teste megfeszült, ösztönei élesebbek lettek. Mintha felkészülne arra, ami be fog következni.

Két hete bukkantak fel az ismerős arcok a városban. Pontosan a ma estére való felkészülés utolsó műveleteinek idején. A sokk olyan volt, mint a tüdőt ért tördöfés. Minden ismerős arc azt bizonyította, hogy minden reménye, minden néma könnyörgése teljesen hiábavaló volt. *Könnyörgök*, gondolta újra és újra az elmúlt néhány hónapban, *könnyörgök*, *ebben a ciklusban legyen London. Legyen Tokió.*

Legyen bárhol máshol, csak ne New York Cityben.

Lore tudta, hogy ezen az estén nem kellett volna előmerészkednie otthonából; addig nem, amíg a gyilkolás teljes hévvel folyik. Ha akár csak egyetlen vadász is felismeri őt, a dinasztiák tagjai már nem csak istenekre vadásznának. Őt is meg akarnák gyilkolni, le akarnák nyúzni a bőrét.

Lore a szeme sarkából látta, hogy Frankie a zsebórájára néz, és *mi-lesz-már* jelzést ad. Dolga volt. Lore sejtése szerint bizonyos helyekre volt hivatalos, el kellett szórnia megkeresett pénzét.

– Végeztél? – kérdezte Lore.

Úgy tűnik, az alkohol úgy döntött, hogy egyszerre csap le a fiúra. Ügyetlenül hadonászva, öklét tétován lendítve üldözte Lore-t a ringben és egyre dühösebb lett, ahogy a tömeg egyre hangosabban nevetett.

Ahogy Lore hirtelen megfordult, hogy elkerüljön egy ütést, nyakláncra kilendült meze alól. Pedig gondosan bedugta alá. A halvány fényben is megcsillant a medál. Arany madártoll. Ellenfelének kesztyűje eltalálta. A vékony láncba akadhatott, mert Lore következő mozdulatára a kapocs elpattant, és a talizmán hirtelen a földön hevert, a lába előtt.

Lore fogaival kioldotta a kesztyű tépőzáras pántját, és kihúzta belőle a kezét. Elhajolt ellenfele újabb karlendítése előtt, gyorsan felkapta a nyakláncot, és biztonságba, farmernadrágja hátsó zsebébe helyezte. Ahogy visszahúzta kezére a kesztyűt, testét a harag újabb hulláma hevítette.

Azt a nyakláncot Giltől kapta.

Lore visszafordult a fiú felé, és tudatosította magában, hogy nem ölheti meg ellenfelét. A fess kis orrát azonban betörheti.

Ezt a tömeg nagy éljenzése közepette meg is tette.

A fiú arcából fröcskölt a vér, az áldozat hevesen káromkodott.

– Azt hiszem, ideje hazamenned. Lekésed a pizsamaosztást, *baby boy* – mondta, és hátrapillantott Frankie-re, hogy lássa, lefújja-e a meccset. – Ami azt illeti...

Szeme sarkából látta, hogy az ököl felé közeledik, és még épp időben fordult el, hogy ne a szemét érje az ütés, hanem a fejét, oldalról. A világ előbb elsötétedett, aztán élénk színekkel robbant, de Lore talpon maradt.

A fiú győztesen kiabált, karját a levegőbe emelte. Orra még mindig vérzett. Az ellenfél Lore felé vetette magát. Lore rájött, hogy mi történik, de abban a pillanatban már nem volt több ideje.

Ösztönösen maga elé húzta kesztyűjét, mellkasát védte, de ellenfelének nem ez volt a célja. Szorosan átfogta Lore nyakát, és ajkát ajkára szorította.

Vakító volt a pánik, úgy robbant Lore bőrén, mint a jég; ki-zárta saját tudatából. Képtelen volt gondolkodni. A fiú még szorosabban nyomult testéhez, ügyetlenül nyalogatta Lore ajkát. A tömeg tombolt körülöttük.

Ekkor valami elpattant Lore lelkében, és a nyomás, amely he-tek óta egyre csak nőtt, dühödt üvöltéssel szabadult fel. Térdét behajlítva keményen felrúgott, egyenesen a férfi lábai közé. Te-libe találta ágyékát. Úgy esett össze, mintha Lore a torkát vágta volna el. A következő pillanatban üvöltve vetette rá magát.

Lore arra eszmélt, hogy felrántják a padlóról. Még mindig rug-dalt és üvöltött. Kesztyűje csupa vér; a fiú arca felismerhetetlen.

– Állj le! Állj már le! – rázta meg Big George, Frankie egyik biztonsági őre. – Édesem, ez az alak nem ér ennyit!

Lore szíve hevesen verte bordáit; annyira gyorsan, hogy alig kapott levegőt. Teste megremegett, ahogy Big George talpra állította és addig tartotta szorosan, amíg Lore bólintott neki, hogy jól van. Ezután Big George a szőnyegen nyöszörgő fiúhoz lépett, cipője orrával többször meglökte. Mozgásra akarta bírni.

Ahogy Lore fülében alábbhagyott a lüktetés, rájött, hogy a helyiségben néma csend lett. Csak a fenti konyhából hallat-szott némi csattogás, csörömpölés.

Lassú rémület terjedt szét testében, szíve szoros csomóba rándult. Kesztyűje belsejében ökölbe szorult a keze, annyira, hogy ujjai görcsös fájdalomba görbültek. Nem csak arról volt szó, hogy megint elvesztette önuralmát. Visszacúszott egy olyan korábbi önmagába, amiről azt hitte, hogy évekkal ezelőtt sikerült kiölnie magából.

Ez nem én vagyok, gondolta, miközben felső ajkáról izzadsá-got törölgetett. *Már nem.*

Nem ebből, nem ennyiből áll az élet.

Lore kétségbeesetten igyekezett megmenteni aznap esti fize-tését; próbálta figyelmen kívül hagyni az undort és a gyűlöletet,

amit a földön fekvő, nyöszörgő mocskos alak iránt érzett; fé-
lénk mosollyal nézett körül. Felemelte kezét, majd vállat vont.

A nézők éljenzéssel jutalmazták, poharukat emelték rá.

– Nem győztél... Csaltál – mondta a fiú. – Ez nem volt fair
meccs... Mert *csaltál*!

Mindig ez van az ilyen fiúkkal. Amit akkor érzett, az a *düh*,
nem azért van, mert összedőlt a világ. Nem dőlt össze. Az ad-
digi illúzió dőlt meg, ami elhitette vele, hogy mindent megér-
demel, ráadásul mindent csak pusztá létezésével érdemelt ki.

Lore lerántotta bokszesztyűjét és a fiú fölé hajolt. A tömeg
elcsendesedett, mohó tekintettel figyeltek, mint az éhes varjak.

– A következő tetkód lehetne az, hogy „*Mindig győznék, ha
nem veszítenék folyton*” – mondta negédes hangon, és keményen
a friss tetoválást fedő gézre nyomta ezúttal kesztyűtlen kezét.
A két vállon fekvő ellenfél fájdalmas kiáltásával egy időben
megszólint a gong, a meccsnek vége lett. Big George felrántotta
a fiút a szőnyegről, és a barátai felé vonszolta.

Lore elindult vissza Frankie-hez. Hiba volt idejönni ma este.
Nem tudta eldönteni, vajon teste rohanni vagy üvölni akar.

Már a ring szélére ért, amikor egy férfihang szólint meg:

– Következő meccs: Aranyhajú a kihívó Gemini ellen.

Lore bosszús pillantást vetett rá, amit a férfi a tőle megszo-
kott, teljesen nyugodt mosollyal viszonzott. Öt ujját villantotta
fel. Lore a fejét ingatta, mire a férfi hozzátett még hármat. Gyű-
rött bankjegyek lengtek Lore körül, ahogy a tömeg sietett meg-
kötni a fogadásokat.

Haza kellett mennie. Tudta, hogy haza kell mennie, mégis...

Lore mind a tíz ujját felmutatta. Frankie rosszállóan nézett
rá, mégis intett, hogy menjen vissza a ringbe. Lore visszahúzta
kesztyűjét, és megfordult. Ha az új ellenfél a fiú egyik barátja,
legalább elszórakozhat vele.

Nem az volt.

Lore hátratántorodott. Ellenfele a mennyezeti lámpa fény-
körén kívül állt, nyilvánvalóan szerette a sötétséget. A fiatal-
ember csak annyira lépett elő, hogy a halvány fény megcsillan-
jon az arcát elfedő bronzmaszkon.

Lore alig kapott levegőt.

Vadász.

KETTŐ

EGYETLEN SZÓ VILLANT ÁT A TUDATÁN. *Fuss!*

Ösztönei azonban mást követeltek, teste pedig hallgatott rá. Védekező állásba helyezkedett, szája belsejébe harapott, vér ízét érezte. Mintha minden izma, minden idegszála vibrált volna. Félelem és szenvedély cikázott benne, mint borostyánban az elektronok.

Idióta vagy, eszement örült, mondta magának Lore. Kénytelen lesz nagy közönség előtt megölni ezt a férfit, ha nem talál módot arra, hogy a harcot kint folytassák, és az utcán vívják meg. Nincs más lehetőség, csak ez a kettő. Lore elhatározta, hogy nem fog bűzös pincében, ital áztatta szőnyegen meghalni egy olyan kínai étteremben, ahol még mapo tofut sem szolgálnak fel.

Az ellenfele fölé tornyosult, de Lore igyekezett úgy tenni, mintha nem venne erről tudomást, mintha egyáltalán nem találná riasztónak. Lore is magas volt, de ez a férfi legalább húsz centivel magasabb nála. Egyszerű szürke pólója és melegítőnadrágja legalább két számmal kisebb volt. Öltözéke feszült atletikus testén. Minden izma tökéletesen kidolgozott; mint azoké a férfiaké, akiknek ábrázolását apja antik vázáin látta. A bronzszínű álarc dühös csatakiáltást üvöltő harcos ábrázata.

Az Akhilleusz-ház.

Ó, a nyomorult életbe!

– Nem harcolok gyávákkal, akik nem mutatják az arcukat – jelentette ki ridegen.

Mély, sűrű, elfojtott nevetéstől morajló hangon jött a válasz:

– Gondoltam.

Azzal levette maszkját, és a ring szélére dobta. A világ többi része mintha tűzben lobbant volna el.

Halott vagy.

Torkán akadtak, fojtogatták a szavak. A tömeg előretuszkolta Lore-t a szőnyegen, hiába lépett hátra, hiába küzdött, hogy levegőt kaphasson. Látóterének szélén sötétbe mosódtak az arcok.

Halottnak kellene lenned, gondolta Lore. Hiszen meghaltál.

– Meglepődtél? – kérdezte a férfi. Remény rezzent hangjában, de tekintete fürkésző maradt. Ideges.

Castor.

Arca élesebb, határozottabb lett, kifejezetten férfiasabbá vált, ahogy a fiatalság kerekdedsége eltűnt róla. Megdöbbszentően mély lett a hangja.

Lore egy egészen szörnyű pillanatig meg volt győződve arról, hogy csak álmodik, hogy ez valami élénk álom. Hogy ez ugyanúgy fog végződni, ahogy mindig, amikor azt álmodta, hogy szülei és a testvérei még életben vannak. Nem igazán tudta, hogy hányjon vagy zokogjon. Egyre nőtt fejében a nyomás; teljesen lemerevedett tőle, a feszültség elfojtott minden örömet, ami a döbbeneten átszivároghatott volna.

Castor Achilleos azonban nem tűnt el. Nem álom volt. Lore korábbi meccseinek fájdalmai sem tűntek el, az ütések nyomán még mindig lüktetett a húsa. Átható pia- és kajaszagban álltak. Minden egyes izzadságcseppet érzett; érezte, ahogy megjelennek a bőrén, érezte, ahogy végigcsordulnak arcán, hátán. Ez nem álom volt. Ez a valóság.

Lore azonban még mindig nem volt képes megmozdulni. Képtelen volt elfordulni Castor arcától.

Igazi.

Életben van.

Amikor végre áttört egy érzés a zsibbadtságon, nem az volt, amire számított. Düh. Nem vad és elemésztő harag, hanem éles és kegyetlen. Olyan éles és kegyetlen, amilyenek gyakorlókardjaik voltak.

Castor életben volt, és hagyta, hogy ő hét évig gyászolja.

Lore kesztyűs kezével végigsimított arcán, próbált újra összpontosítani annak ellenére, hogy úgy érezte, teste bármelyik pillanatban széteshet. Ez igazi küzdelem. Castor már be is vitte az első ütet. De Castor valaha a legjobb barátja volt. Ismerte. Pontosan tudta, hogyan vághat vissza neki.

– Miért lennék meglepődve? – sikerült kinyögnie. – Fogalmam sincs, hogy ki vagy.

Castor arcán bizonytalanság villant, de nyomban eltűnt, amint felvonta szemöldökét, és halvány, sokat tudó mosolyt küldött ellenfelének. A közelben férfiak és nők izgatottan suttogtak egymás között.

Nem volt mód arra, hogy egyszerűen, jelenet nélkül küldje, és mindazok után, ami történt, az sem lehetséges, hogy teljesen sértetlenül kiengedje ebből az alagsori helyiségből. Lore elfordult, hogy megadja a jelet Frankie-nek. Remélte, hogy senki nem látja, mennyire zaklatott, hogy a szíve majd' kiugrik mellkasából.

Megkondult a gong. A tömeg éljenzett. Lore támadóállásba eresztette kezét.

Menj el, gondolta, kesztyűje felett Castort bámulva. Hagyj engem békén!

Az elmúlt hét évben annyi érdeklődést sem mutatott iránta, hogy legalább kereste volna. Akkor ennek mi értelme volt? Gúnyolni akarja? Rá akarja kényszeríteni, hogy visszamenjen?

Majd ha a pokol befagy!

– Kérlek, légy kíméletes velem! – mondta Castor, azzal feleremelte kezét és lenézett kölcsönként bokszkesztyűje egyik szakadására. – Elég régóta nem edzettem.

Nemcsak hogy életben van, de a terveknek megfelelően nem a harcos kiképzést, hanem a gyógyítóit végezte el. Élete pontosan úgy alakult, ahogyan alakulnia kellett. Úgy, hogy Lore nem volt benne, mint zavaró tényező.

És Castor nem kereste. Még akkor sem, amikor neki a legnagyobb szüksége lett volna rá.

Lore könnyed léptekkel körbejárta a férfit. Hét év telt el, az idő borsötét tengerként húzódott közöttük.

– Ne aggódj! – jegyezte meg jeges hangon. – Hamar vége lesz.

– Remélem, azért nem túl gyorsan – szólta a férfi, és ajka megint halvány, fanyar vigyorra húzódott.

Sötét szemében megcsillant a fejük fölött lengő izzók fénye; írisze mintha szikrákat szórt volna. Orra hosszú és egyenes, annak ellenére, hogy jó néhányszor eltörött különféle

összecsapásokban. Markáns álla tökéletes szöveget alkotott koponyájával, járomcsontja tisztán kirajzolódott feszes bőre alatt.

Lore adta az első ütest. Castor oldalra hajolt, hogy elkerülje. Gyorsabb volt, mint amilyen gyorsaságra Lore emlékezett, de mozdulatai nem voltak határozottak. Bár teste erősnek tűnt, Castor gyakorlatlan. Mint egy berozsdásodott gép, aminek idő kell, hogy újra bejáródjon. Mintha csak Lore sejtését akarná beigazolni, Castor előrehajolt, a kelleténél messzebbre, ezért kénytelen volt egyensúlyát korrigálni, nehogy elessen.

– Harcolni jöttél, ugye? – mordult fel Lore. – Engem a mecscekért fizetnek, szóval ne pazarold az időmet!

– Álomban sem jutna eszembe – felelte Castor. – Mellesleg, ha szabad megjegyeznem, még mindig lejjebb engeded a jobb válladat.

Lore elkomorult, de ellenállt az erős késztetésnek, hogy korrigálja tartását. Már így is kezdték elveszíteni a közönség figyelmét. Az alagsor padlója megremegett, a tömeg biztató ritmust topogott; így próbálták kikényszeríteni, hogy gyorsabb ütemre váltszon a küzdelem.

Úgy tűnt, Castor jól értelmezte a közönség érzelmeit, vagy már elég italt fröcsköltek rá, mert hirtelen úgy nézett ki, mint aki nagyon összpontosít. Az izzólámpák folyamatosan lengtek hosszú láncaikon, változó árnyékokat vetve rájuk. Castor ki-be mozgott az árnyékos térben, mintha ismerné a titkot, hogyan legyen maga a sötétség.

Jobbra hajolt, lagymatag ütéssel próbálkozott, bal vállra.

A düh izzó fehérre festette Lore világát. Castor most még annyira sem tisztelte őt, mint azelőtt. Nem tartotta méltó ellenfélnek. Csak egy viccnek. Enyhe tréfának.

Lore ököllel ütött a vesére. Ahogy a férfi előregörnyedt, erős bal horgot vitt be neki. Castor megtántorodott, nem tudta visszanyerni egyensúlyát, térdre rogyott.

Lore újabb ütest készült bevinni neki, ezúttal egyenesen az arcára, de Castornak volt annyi esze, hogy ezt megakadályozza. Az ütés ereje cikázott karizmaiban.

– Ha tovább játszodozol velem, meglátod, mi lesz a vége – figyelmeztette Castort, aki szemébe érő sötét, zilált haján keresztül nézett Lore-ra. Elefántcsontfehér bőre kipirult

a küzdelem hevében. Lore állta a tekintetét. Álláról verejtek csepegett dekoltázsára, teste még a benne dúló vihar hevétől lüktetett. A csupasz izzók lengő fénye – szinte hipnotikus látványt nyújtva – újra Castor szemében táncolt. A humor utolsó nyomai úgy hagyták el arcát, mintha Lore karmolta volna le róla.

Castor előrelelendült, egyik karját ellenfele térdei mögé csúsztatta, és egyetlen határozott mozdulattal megrántotta. Lore az egyik pillanatban még állt, a következőben már a földön feküdt. Hanyatt. Levegő után kapkodott. A közönség éljenzett.

Lore felemelte a lábát, hogy ellökje magától a férfit. Ekkor azonban meghallotta Frankie nyugodt hangját:

– Nincs rúgás!

Rendben.

Lore határozott, gyors mozdulattal balra gurult, egészen a szőnyeg széléig. Ott talpra ugrott. Megindított egy sorozat ütést Castor felé, de ellenfele ezúttal készen állt, minden ütést hárított. Lore ruganyosan mozgott, elhajolt, lehúzódott; magával ragadta a harc ritmusa. Ajka önkéntelenül mosolyra húzódott.

Mozdult valami az alagsorba vezető lépcső tetején; valaki lefelé jött. Az az egyetlen félrepillantás sokba került Lore-nak. Castor hátrahúzta karját, és erőteljes gyomrost vitt be.

Lore zihálva próbálta tartani magát. Nem görnyedhet előre. Nem hajolhat be a dereka. Castor szeme tágra nyílt, szinte aggodott.

– Jól... jól vagy? – szólalt meg.

Lore lehajtotta fejét, egyenesen a férfi mellkasába fejtelt. Mintha betonfalba ütközött volna. Testének minden ízülete megszenvedte; fekete foltok cikáztak látóterében, de Castor el-esett és Lore rázuhant.

Castor úgy fordult, hogy ő legyen felül; vigyázott nehogy testének súlya összenyomja Lore-t, ahogy a szőnyeghez szorította. Lore örült, hogy Castor legalább annyira zihál, mint ő.

– Hiszen te meghaltál – sikerült kimondania, miközben igyekezett a szorításból kiszabadulni.

– Nincs sok időm – mondta, aztán átváltott az ősi nyelvre. – Szükségem van a segítségedre.

Lore ereiben meghűlt a vér a férfi szavaitól, melyek azon a nyelven hangzottak el, amit ő oly nagyon igyekezett elfelejteni.

– Valami történik – mondta. A harc annyira felhevítette testét, hogy érintése szinte égetett. – Nem tudom, kiből bízhatok.

Lore elfordította arcát.

– És mi közöm nekem ehhez? *Kiszálltam.*

– Tudom, de figyelmeztetnem kell téged... A fenébe is! – lihegte Castor, és a nyomatékosítás kedvéért megint az ősi nyelven káromkodott. Megmozdult, odébb gördült, úgy, hogy Lore legyen felül. Lore mintha távolról hallotta volna, hogy a közönség visszaszámol, a kötelező nyolcat számolják rá. Túl későn jött rá... Castor hagyta, hogy győzzön.

– Te féleszű idióta! – mordult Lore.

Castor a lépcsőre figyelt, arra az alakra, akit korábban Lore észrevett. Evander. Castor rokona, mindkettőjük gyermekkori játszótársa.

Vanos egyszerű fekete vadászruhát viselt, szíve fölé tűzve valami aranyszínű fénylett. Sötét bőre sima, mint a gyöngy, csillogott a párás fülledtségben, a konyhából áradó gőzben. Nagyon rövidre nyírta a haját, ettől még hangsúlyosabb lett, milyen átkozottul jóképű. Tekintete élesen villant, jelzett valamit Castornak.

– Lejárt az idő – jelentette be Castor. Lore nem volt biztos abban, hogy ezt a meccsre vagy valami másra értette.

– Várj! – szólalt meg Lore, bár maga sem tudta, miért. Castor azonban már leemelte magáról. A férfi keze egy másodperccel tovább maradt Lore derekán, de ez egyiküknek sem tűnt fel.

– Keres valamit, de nem tudom, hogy téged keres-e – mondta Castor.

Lore megszédült, amikor megértette, mit jelent ez. Egyetlen ember számított. Csak egy, aki kereshette. Meg kellett küzdenie a következő lélegzetvételért. Alig hallott, dobhártyája annyira sistergett, pattogott.

– Lehet, hogy te végeztél az Agonnal, de nem hiszem, hogy az Agon ezt ugyanígy gondolja, már ha az Agon gondolkodni tud. Légy óvatos! – Feszült, célzatos tekintettel hajolt közelebb

és Lore fülébe súgta: – Még mindig úgy küzdesz, mint egy Fúria.

Castor elhúzódott, meghajolt, szenvtelenül tűrte a tömeg pfujolását, és elfogadta a piros papírpoharat, amit valaki felé nyújtott. Átnyomakodott a közönségen, egyenesen a lépcső felé indult. Amikor felért hozzá, Evander megragadta a karját, együtt tűntek el a gőzös konyhában.

Valaki megfogta Lore csuklóját, próbálta felemelni a kezét, de Lore ekkor már mozgásban volt, utat tört magának a tömegben.

Mit művelsz? – üvöltött rá a tudata. Hadd menjenek!

A lépcsőnél beleütközött valakibe; olyan erővel, hogy a férfi a közeli falnak csapódott. Lore megpördült, egy fél bocsánatkérés már kiszaladt a száján, amikor meglátta, ki az.

A francba!

A férfi bőre csontfehér volt, sötét szeme szinte komikusan tágra nyílt, ahogy egymásra néztek. Élesen felnyírt hipszter frizura. Vékony alkat, testhezálló farmer. Fonott lószőr nyaklánc.

Miles.

Ez egyszerűen hihetetlen, gondolta Lore. Hogy a bánatba lett ez az este még rosszabb, mint amilyen volt?

– Várj itt! – adta ki az utasítást Lore.

A férfi döbbenet bólintott. A következő pillanatban Lore felrohan a lépcsőn, be a konyhába, átnyomult az ingerült szakácsok tömegén és a gőzfátyolon, megtalálta a használaton kívüli vészkijáratot és kirohant a sötét utcára.

A levegő vörösen izzott, még látta a nagy sebességgel távolodó terepjáró hátsó lámpáit. Piros papírpohár gurult lába felé, oldalán valami sötét folt.

Tinta.

Az ajtó feletti halvány biztonsági fény felé fordította, és próbálta értelmezni az egyenetlen vonásokkal írt betűket. Pulzusa halántéktájon vadul dobogott.

Apodidraskinda.

Gyerekjáték. Bújócska.

Kihívás. *Találj meg!*

Lore a közeli szemetesbe dobta a poharat és továbbment.

HÁROM

MIRE VISSZAÉRT A PINCÉBE, TESTE MÁR NEM VOLT ANNYIRA FELHEVÜLT. Nem látta Milest, ahogy átvágott a tömegben Frankie felé, hogy elhozza hátizsákját és felvegye a pénzt, amit az éjszakai meccsekért kapott. Csak fél füllel hallotta, hol lesz a következő heti mérkőzés. Megszámolta a bankjegyeket, biztos akart lenni abban, hogy Frankie nem veri át, és igyekezett nem gondolni arra, hogy erei vadul lüktetnek.

Keres valamit, de nem tudom, hogy téged keres-e.

Megborzongott. Megrázta a fejét, kizárta Castor hangját és arcának emlékét tudatából, hogy fel tudjon készülni arra, ami következik.

Miles odakint várta. Mire Lore visszaért az utcára, Miles alig kapott levegőt; vagy a fel-alá járkálástól, vagy azért, mert próbálgatta, mit fog mondani neki, vagy mindkettő miatt. Mozdulatlanná merevedett, amikor a lány kilépett az ajtón; úgy tett, mintha egész idő alatt a telefonját nézegette volna.

Akármire számított is Lore, nyilván nem az volt, hogy:

– Lenne kedved enni valamit a Martha’s-ban?

Lore tétovázott. Haza akart menni, lezuhanyozni és hat napot aludni egyhuzamban, amíg ez az undorító vadászat véget nem ér, és elkezdődik a következő hétéves ciklus. Miles azonban nyugtatónan hatott rá.

– Persze – felelte erőltetett közömbösséggel. Még mindig úgy érezte, mintha villámok cikáznának a bőre alatt. – Jól hangzik.

Miles összevonta a szemöldökét.

– Most te fizetsz.

– Igazán? – kérdezte, és elengedte magát, hagyta, hogy visszaszodródjon a mindennapok ritmusába. – Vagy rebegetsem a szempilláimat, hogy a ház vendégei legyünk?

– Volt az életedben akár egyetlen olyan pillanat is, amikor ez működött? – kérdezte Miles őszinte kíváncsisággal.

– Már elnézést... de én imádnivalóan meggyőző vagyok.

Megrebegettette szempilláit, de az arca fájt a kapott ütepektől, és valószínűleg a duzzanat sem segített.

Miles ajka megmozdult, mondani akart még valamit, de meggondolta magát.

– Mi az? – kérdezte Lore.

– Semmi, semmi – felelte Miles, és felnézett a felhős égre. – Menjünk, mielőtt ránk szakad az ég. Kettőnk közül amúgy is csak egyikünknek kellene most zuhanyozni.

A levegő valósággal csöpögött a nyirkosságtól, a másnap reggeli szállításra váró bezsákolt szemét bűzölgött a közelben. Taxi suhant el mellettük, csatornavíz fröcskölt szét. Napok óta szakadatlanul esett az eső, és Lore tudta, hogy még nincs vége.

– A lo mein tészta és a testszag legfinomabb keverékétől ilatozom – mondta Lore. – Tőled persze nem lehet elvárni, hogy ízlésed legyen.

Ez természetesen egyáltalán nem volt igaz. Miles műalkotásnak tekintette a testét és úgy is kezelte; hagyta, hogy az beszéljen helyette, kifejezze hangulatát, érdeklődését, és azt is, hogy kiket hordoz a szívében. Bőrét tetoválások díszítették. Rengeteg. Gyönyörű virágok és indák fonódtak össze felsőtestén; arcok modern művészeti ábrázolásban, amelyeket ő maga tervezett; hegyek, szemek és csíkokból alkotott formák, amiknek jelentését csak ő ismerte. Lore a nyakán lévő egyszerű, koreai betűkkel írt tetoválásokat szerette a legjobban, a mögöttes történet miatt. A nagymamája mondta ezt neki, amikor vásárnaponként felhívta őt és a szüleit otthon, Floridában: *Minden napfelkeltevel jobban szeretlek.* Amikor Miles megmutatta neki, leszidta, hogy újabb tetoválást varratott magára; megnyalta az ujját, és úgy tett, mintha megpróbálná letörölni a tintát, de azon az éjszakán valósággal ragyogott a büszkeségtől.

Elsétáltak a Canal Street-i metróállomásig, hogy felszálljanak a 125. utcához vivő A jelű vonatra. Lore már félúton járt a lépcsőn, amikor meghallotta a közeledő vonatot, és érezte, hogy az állomáson végigsuhan a légáramlat. Futásnak eredt.

Hátsó zsebéből előkapta metrókártyáját, végigcsúsztatta a leolvasón. Miles sosem készítette elő időben; felmordult, a pénztárcájában matatott.

– Várj, ne... – Miles újra lehúzta a kártyáját, de hibaüzenetet kapott.

Hajnali fél négy volt, a metró munkaidőn kívül ritkábban járt, így a szerelvény tele volt. Sikerült elkapnia a csukódó ajtót, megtartania addig, amíg Miles átugrott a kapun.

Amint a szerelvény meglódult, Miles megveregette Lore vállát.

– Martha’s – mondta Lore. – Éhes vagyok.

– Taxi. Könnyű.

– Pénz. Pocsékolás.

A Columbus Circle-nél sokan leszálltak, két hely felszáldult előttük. Miles leült, rögtön elővette a telefonját. Lore mély levegőt vett, miközben a homlokát dörzsölte. Mozdulatlanul ült, csak a gondolatai kavartak.

Keres valamit, de nem tudom, hogy téged keres-e.

Lore-t nyugtalanította, hogy vadászok jelentek meg a városban. Tudta, félnie kell attól, hogy Aristos Kadmou – vagy isten alakban akárki is lett – megtalálja őt. Most még óvatosabbnak kellene lennie, még aznap elhagyni a várost, minél messzebb kerülni a harcoktól és tőle. Mindannyiuktól.

De legfőbb érzése nem a rémület volt. Lore pontosan tudta, hogy el tud rejtőzni, mert az elmúlt három évben ez mindig sikerült. Most azonban nyugtalanság lett úrrá a testén, amit sehogy sem tudott csillapítani; nemkívánatos szorítás jelentkezett mellkasában, valahányszor eszébe jutott Castor arca.

Életben van, gondolta, és még mindig szédítő kábulat fogta el ettől a gondolatától.

Miles méltatlankodva felhorkant mellette. Lore épp időben pillantott rá, hogy lássa, az egyik társkereső alkalmazást zárta be épp.

– Mi van azzal a sráccal, akivel pénteken randiztál? – kérdezte Lore. Örült, hogy valamivel elterelheti a figyelmét. – Szerintem lehetett volna belőle valami. Hogy is hívták? Nick?

– Noah – felelte Miles. Lehunyta szemét, mély lélegzetet vett, mintha erőt akarna gyűjteni. – Elmentem a lakására, és megismerkedtem mind a négy aranyhörcsögével.

Lore felé fordult.

– Ezt nem mondod komolyan.

– A first ladykről nevezte el őket – folytatta Miles fájdalmas hangon. – Jackie-n kalap volt. Körömlakkal keményített filcből. És meg kellett etetnem őket apró salátacsíkokkal. *Salátával*, Lore. *Salátával*.

– Ne is mondj többet! Tudod, tarthatnál egy kis szünetet a randizásban.

– Te pedig *megpróbálkozhatnál* vele – jegyezte meg Miles. Mocorgott az ülésen. – Ezt sosem kérdeztem eddig, mert nem akartam kíváncsiskodni...

– *De...?* – kérdezett rá Lore.

– *De... az a srác ma, és ahogy reagáltál rá...*

Lore keze megfeszült a hátizsák pántján.

– Szerinted hogyan kellett volna viselkednem, amikor úgy rám támadt? Megérdemelte, hogy egy kicsit átrendeződjön az arca. Talán máskor kétszer is meggondolja, hogy ilyesmit tegyen egy lánnyal.

– Ó, az nem kétséges. Ő határozottan megérdemelte – mondta Miles meglehetősen gyorsan. – Valószínűleg még legalább harminc másodpercet megérdemelt volna. Ami azt illeti, én a másikról beszéltem.

– A másik – ismételte Lore. Szíve nagyot dobant.

– Az a pasi, aki úgy nézett ki, mintha kamaszkori fantáziáim pasijaiból gyúrták volna össze – pontosított Miles előzékenyen.

Castor hangja még ott csengett a fülében. *Még mindig úgy harcolsz, mint egy Fúria.*

– Mi van vele? – kérdezte Lore.

– Úgy tűnt, mintha ismernéd – felelte Miles.

– Nem ismerem – mondta éles hangon. *Már nem.*

Hogy elejét vegye a további kérdéseknek, fejét Miles vállára hajtotta, hagyta, hogy a szerelvény kerekeinek egyenletes kátogása elringassa, megnyugtassa. És aznap éjjel először mély levegőt tudott venni.

A metró a 125. utca felé vitte őket, minden megálláskor és induláskor ritmikusan megrándulva. Szemét azonban nem merte behunyni, mert attól félt, hogy Castor gyönyörű, reményteljes

arcát fogja látni, és újra felbukkannak az emlékei arról a világról, amit maga mögött hagyott.

A belvárosban nyugalom volt, amikor végre kiléptek a metróból, és elindultak a Martha's Diner felé.

Harlem idegen földnek tűnt, amikor Lore beköltözött Gil hangulatos barna téglás 120. utcai házába; az ő családjá mindig is a Hell's Kitchen, más néven Clinton vagy Midtown West negyedben, Manhattanben élt, és nem volt oka a 96. utcánál északra menni. Családjá azonban akkor már négy éve halott volt, ő pedig ennek az időnek nagy részét külföldön töltötte. Olyan érzés volt visszajönni a városba, mint amikor az embernek olyan régi ruhákat adnak, amiket korábban ő ajándékozott el. Semmi sem illett rá, sehová sem illeszkedett be. Minden ugyanolyan volt, és mégis valahogy más.

Lore azonban nagyra értékelte az ezt követő három évet, egészen addig a hat hónappal ezelőtti végzetes pillanatig, amikor Gil meghalt. Az úton ment át éppen, és elütötte egy autót. Egy közönséges autót. Éppen neki kellett így meghalnia! Első gondolata az volt, hogy összepakol és elköltözik, de kiderült, hogy ez nem is olyan egyszerű. Gil őt jelölte meg örököséül. Rá hagyta a házat és mindent, ami benne van.

Lore pillanatok alatt eladhatta volna, és bárhová elköltözhetett volna. Míles meg tudott volna lenni valahogy, még ha a városban nehéz is új lakóhelyet találni. Ám valahányszor komolyan elgondolkodott ezen, úgy érezte, az utcák köré tekerednek. Az ismerős kirakatok, a két ajtóval odébb, a lépcsőházban játszó gyerekek, Mrs. Marks, aki minden hétfőn reggel pontosan tíz órakor slaggal mossa le a járdát... Ezek a megszokott dolgok megnyugtatóan hatottak rá. Ez gyógyította, ettől múlt el az az érzése, hogy összeroppan a sokk és a gyász súlya alatt.

Lore tehát nem költözött el. Nyomasztó zsúfoltsága és bizonytalansága ellenére mindig is ez a város volt az otthona. Megértette New York nehéz természetét, és hálás volt, hogy a város

saját személyiséget adott neki, mert élete legsötétebb pillanataiban ez a rugalmasság, csak ez mentette meg.

Bizonyos értelemben úgy érezte, hogy az új lakókörnyezete választotta őt, nem pedig fordítva, és azt akarta, hogy valahol szükség legyen rá. És tényleg... New York ilyen. Mindig van beleszólása az ember életébe, és ha az ember türelmes, elvezeti oda, ahová el kell jutnia.

Hajnali négy óra volt, ráadásul augusztus, de Lore nem lepődött meg, hogy rajtuk kívül még valaki étkezik a Martha's Diner egy másik asztalánál.

– Üdvözlöm, Herrera úr! – szólította meg a másik vendéget, és cipője talpát a kopott lábtörlőbe törölte.

– Helló, Lauren Pertho! – felelte az éppen reggelijét fogyasztó Mr. Herrera teli szájjal.

Lore évek óta használta már ezt a nevet, de időnként még mindig váratlanul érte, ha így szólították.

– Hogy vagy, Mel?

– Legalább sikerült megállnom pia nélkül – nézett fel Mel a pultból, ahol a kasszát számolta. – Mindketten a szokásosat kéritek? Elvitelre?

– Szokásaink rabjai vagyunk – erősítette meg Miles. – Van koffeinmentes kávéd?

– Mindjárt főzök. Tejszínhabot?

Miles ízlése olyan volt, mint egy gyereké, aki minden étkezéshez megköveteli a desszertet.

– Csokoládéöntet?

– Az is lesz, drágám – mondta Mel, azzal eltűnt a konyhában, és nekilátott, hogy elkészítse a rendelést. Triple Lumberjack tál Lore-nak, csokis Mickey egér palacsinta extra tejszínhabbal és juharsziruppal Milesnek.

– Mi az? – szólalt meg Miles. – Semmi kommentár? Semmi vicc arról, hogy mennyi cukrot zabálok?

Eltelt egy hosszú pillanat, mire Lore rájött, hogy hozzá beszél. A padló egy pontját bámulta éppen. Felnézett.

– Már attól is megfájdul a hasam, ha csak nézlek – mondta, azzal az egyik műbőr kárpitú boksztálcához támasztotta hátát. Pulzusa hirtelen felgyorsult, mintha rajtakapták volna valamin, amit nem lett volna szabad megtennie.

Miles egy pillanatig csak bámulta, de ugyanolyan könnyed hangon szólalt meg:

– Ez elég erős kijelentés olyasvalakitől, aki három ember helyett eszik.

– Egészséges étvágy, egészséges lány – jegyezte meg Mr. Herrera, miközben rendezte a számlát.

– Pontosan – mondta Lore, és minden erejével igyekezett a férfitra koncentrálni. – Hogy van az én gyönyörű Bo cicám?

Bo, a Bodega Macska két éve bukkant fel, Mr. Herrera boltját saját területének nyilvánította, és attól kezdve el sem ment onnan. Amikor Lore először látta, azt hitte, hogy valami nagyra nőtt patkány, és komolyan elgondolkodott, vajon az állat nem az alvilágból mászott-e elő. Manapság azonban a kedvenc vásárnap késő délelőtti foglalatossága az volt, hogy a bolt előtti padon ülve megosztja a bagelhez kapott lazacot az ő mogorva, négylábú cimborájával.

– Felzabált tizenkét csokoládét, az árura hányt és tönkretett egy egész polnyi papírtörölt – felelte Mr. Herrera, azzal elindult az ajtó felé. – És most el kell vinnem ezt a démont az állatorvoshoz.

– Vigyázzak addig a boltra? – kérdezte Lore. Élvezettel boltoskodott, különösen miután lecsengett a reggeli kávé-csúcsforgalom, és leülhetett olvasni egészen addig, amíg meg nem érkeztek az ebédelni vágyók, hogy megtizedeljék az előre elkészített szendvics- és sushikészleteket.

– Köszönöm, most nem – felelte Mr. Herrera. – Itt van az unokaöcsém. Szeretnél vele megismerkedni? Talán egy évvel fiatalabb nálad. Nagyon okos fiú...

– Tud mosni? – kérdezte Miles teljesen komolyan. – Főzni? Lore-nak szüksége van valakire, aki segít pótolni az életében a fontos készségek terén fennálló hiányosságokat.

Mr. Herrera felnevetett és legyintett. Elindult kinyitni a boltját.

Lore nem igazán tudta, miért ajánlotta fel a segítségét, hiszen tudta, nagyon valószínű, hogy ő ma elhagyja a várost. Castor jelenlétének és figyelmeztetésének hatására azonnal menekülnie kellett volna, akár üres kézzel is.

Megdörzsölte a karját azon a helyen, ahol Castor megragadta, és meglepődött, hogy bár egész testében borzongott,

mégis meleg volt a bőre. Egyszerűen nem számított... rá. Éppen rá. Az egészre. Az az ismerős lány tekintet. A sudár termet. Az az erős test...

Ahogy rámosolygott.

– Lore... *Lore* – szólította Miles újra, már hangosabban.

Lore megint felnézett.

– Mi az?

– Azt kérdeztem, hogy a pénzről van-e szó.

Lore zavartan bámult rá.

– Mi van a pénzzel?

Miles rápillantott.

– Ha a pénz a gond, akkor mostantól fizethetem a lakbérédet. De azt hittem, Gilbert pénzt is hagyott rád...

Gil, végtelen kedvességéhez és a meglepetések iránti rajongásához hűen mindkét „tiszteletbeli unokájára” bőkezű pénzbeli örökséget is hagyott, de Lore még nem nyúlt hozzá ehhez a pénzhez, illetve egy kisebb összeget vett ki, amiből apróbb karbantartási munkákat végeztetett a házon. Úgy érezte, nincs joga másra használni.

– Az Gil pénze – mondta Lore.

Miles mintha megértette volna.

– Vállalhatnál részmunkaidős barista állást, mint a többi hozzád hasonló lány. Ez afféle rítus az átmeneti időszakokra. Kérhetnél pénzt az önvédelmi tanfolyamokért is.

Lore a fejét ingatta, érzéseinek és gondolatainak fáradt hálózát próbálta összpontosítani a beszélgetés egyszerű szálára.

– Nem fogok pénzt kérni senkitől, aki meg akarja tanulni, hogyan védje meg magát – felelte Lore halkan. A 125. utcai edzőterem tulajdonosa megengedte neki, hogy használja néhány felszerelését, amikor túl hideg volt ahhoz, hogy kint fusson. Cserébe ingyenes órákat kellett tartania, és ez több mint elég volt neki. – És ez nem a pénzről szól.

– Biztos? Mert már egy éve ugyanazt a három undorító simítózáras zacsit használod – jegyezte meg Miles.

Lore felemelte mutatóujját.

– Egyáltalán nem undorítóak, mert minden egyes használat után kimosom őket. *Te* mit teszel a környezet védelméért?

Miles összevonta a szemöldökét. Azon a nyáron a városi önkormányzatnál volt gyakornok, és fenntartható városfejlesztést tanult a Columbia Egyetemen.

– Ne is válaszolj erre – mondta Lore.

Miles azt csinálta, amit Lore nagyon utált. Várta, hogy beszéljen, és közben rendkívül együttérzőnek és megértőnek mutatkozott.

– Ráadásul van munkám – folytatta Lore. – Én vagyok a mindenes. Emlékszel?

Lore eredetileg Gil bentlakó gondozója volt. Afféle házvezetőnő. Szerepe azonban lassan más teendőkre is kiterjedt, miután egyszer kicserélte az elemeket a füstérzékelőkben... és ez mindent elmondott az épületük technikai színvonaláról.

– Jut eszembe, *Mindenes*, fel tudnál jönni és megjavítani az ablakomat, mielőtt beáll a zimankós tél?

Lore elkomorult, és hátrasimította esőtől begöndörödött haját.

– Oké, egy kicsit a pénz is benne van – ismerte el –, de nem csak arról szól.

– Gillel kapcsolatos dolgokról? – kérdezte Miles.

Lore előhúzta a nyakláncot a zsebéből, alaposan megvizsgálta az aranylánc szakadásának helyét. Furcsa érzés volt, hogy nincs a nyakán. Gil ajándéka. Három éve kapta tőle, az első születésnapján, miután visszatért a városba, és azóta csak egyszer vette le.

A szárnyról lehullott toll nem elveszett, mondta Gil, *hanem szabad*.

Erre emlékeztette az a nyaklánc, és arra, hogy mit nyert, amikor vállalta, hogy Gilnek dolgozik. Minden nap. Az volt a munkája, hogy gondoskodik Gilről, segítse a mindennapi feladatokban, miután a férfi súlyos esése után világossá vált, hogy nem élhet egyedül, felügyelet nélkül. De Gil sokkal többet tett érte annál, mint hogy kifizette a bérét. Barátja, mentora volt, és arra emlékeztette, hogy nem minden férfi olyan durva és kegyetlen, mint azok, akiknek a társaságában felnőtt.

– Már eltelt néhány hónap... – szólalt meg Miles.

– Hat – vágta rá Lore éles hangon.

– Hat – bólintott Miles. – Nem sokat beszélünk róla...

Lore szólni akart, ellenkezni, de a férfi felemelte a kezét.

– Csak annyit akarok mondani, hogy itt vagyok, és mindig szívesen beszélgetek róla. Bármikor.

– Én nem. – Gil azt mondta neki, hogy néha muszáj ellökni magunktól a rossz dolgokat, hogy végleg békén hagyjanak. Egy napon az elvesztése már nem fog olyan nagyon fájni.

– Tudod... – szólt Miles ismerős hangon.

– Nem érdekel semmiféle iskola – mondta Lore már vagy századszorra. – De úgy tűnik, neked sem tetszik az ötlet.

– Nem feltétlenül kell szeretni valamit, amire szükséged van – mutatott rá Miles.

– Nem feltétlenül kell olyasmit csinálnod, amit nem szeretsz – vágott vissza Lore.

Miles felsóhajtott, orrán át fújta ki a levegőt. – Azt hiszem... bármi is történt veled, ideje elgondolkodnod a jövődről, különben a múlt mindig vissza fog tartani.

Lore nyelt egy nagyot, de képtelen volt megszabadulni a torokszorító érzéstől.

– Egyáltalán honnan tudtad meg, hogy a ringben vagyok? Követtél engem, vagy mi?

– Tegnap este egy iskolatársammal voltam a városban és beszélgettünk... Említette, hogy van egy szuper örült, szupertitkos bokszmeccssorozat, és mondta, hogy van egy lány, akinek a szeme külső sarkától az álláig heg húzódik, mire én azt mondtam, hogy hű, ez úgy hangzik, mintha az én régi barátom, Lore lenne az...

Lore ösztönösen a vállához dörzsölte arcának azt az oldalát. A heg vékony volt, de az idő múlása sem halványította el.

– Ugye nem a barátod volt az, akit megvertem? Csak hogy tudjam.

– Nem. De még sosem voltam ennyire döbbszent és rémszent egyszerre.

Miles telefonja éles hangon megcsörrent. Mindketten összezökkentek.

– Ez az ébresztőd? – kérdezte Lore, kezét hosszasan mellkasára szorítva. Évekig laktak ugyanabban a házban, de ehhez hasonlót még nem hallott.

– Olyasmi – felelte, és fogadta a hívást. – Anya, hogyhogy ébren vagy? Hajnali négy óra van... Nem, egyáltalán *nem* kell

kinyomtatnod azokat az úrlapokat most... Írd fel valahová, hogy normális időpontban nyomtasd ki, és... Nem, nyugodtan feküdj vissza... Ha nem lettem volna ébren, felébresztettél volna... *Anyá, feküdj vissza!*

Mrs. Yoon telefonból kihallatszó hangjában annyi energia volt, amennyinek senkiben sem kellene lennie ilyen korai órán. Lore figyelte, ahogy Miles lehunyja a szemét, és mélyeket lélegzik, hogy türelmes tudjon maradni.

– Jól van! Értem. Ellenőrizted az összes vezetéket, ugye? Megnézted, hogy egyik sem lazult ki?

Miles bocsánatkérő pillantásokat küldött Lore felé, de a lány egyáltalán nem neheztelt. Sőt, egészen kedves gesztusnak tartotta. Ha mást nem is, de lehetőséget adott neki arra, hogy megpróbálja elképzelni Milest floridai pálmafák és világos pasztellszínek között goth gyerekként felnőni. Egyke volt, és néha, mint most is, ez nagyon látszott rajta.

Miles megint mély levegőt vett

– Egyáltalán bekapcsoltad a nyomtatót? A gombnak világítania kellene.

Lore hallotta Mrs. Yoon félénk nevetését, és szeretetteljes hangját:

– Köszönöm, Michael.

Miles elkeseredésében arcához szorította kezét. Talán a kérdésétől, talán azért, mert anyja a keresztnévén szólította, amit csak a családja használt. Koreaiul és angolul is mondta neki, hogy szereti, azzal letette a telefont.

– Lecseréltette velem a csengőhangot, amikor múlt hónapban hazamentem – magyarázta Miles. – Szerinte azért nem vettem fel, amikor hívott, mert a régi csengőhang túl halk volt. Most pedig már büntudatom van; nem hiszem, hogy valaha is változtatni tudnék rajta.

Lore elmosolyodott, és még akkor is mosolygott, amikor mellkasa mélyén valami összerándult. Az ember sosem hiányolja az ilyen hívásokat, amíg meg nem szűnnek.

– Csak hallani akarja a hangodat.

Azt akarja, hogy emlékezz rá, gondolta Lore. Gondolatai elkalandoztak, hirtelen mintha elszakadt volna a világtól. Minden

sötétbe borult, csak Castor arcát látta, és azt, ahogy az arcot árnyak simogatják.

– Hé! – szólt rá Miles. – Jól vagy?

– Jól vagyok. Semmi baj – bizonygatta Lore.

Jól kell lennie. Castorért. Önmagáért.

Gilért.

– Mehetünk? – kérdezte, miután Mel visszaért a konyhából a rendelésükkel.

– Ígérd meg, hogy nem lesz semmi bajod – szólt Miles, és elkapta Lore kezét. Nem sokáig tarthatta. – Nem érdekel, ha tovább kell bokszoznod, csak nem akarom látni, hogy szenvedsz.

Ahhoz már túl késő, gondolta Lore.

Reggelijüket és kávéjukat szorongatva kiléptek az utca félhomályába. A vihar finom ködpárává oszlott. New York City a világ azon kevés városa közé tartozott, amely eső után még koszosabbnak látszott, de Lore imádta.

Hazafelé menet Lore elhatározta, elmondja Milesnek, hogy a következő néhány napra elutazik, akkor is, ha ez azt jelenti, hogy busszal kell mennie, és sátorban kell aludnia az erdőben, ahol senki sem találja meg.

Abban a pillanatban azonban semmi sem hangzott olyan jól, mint a vasárnap délelőtti hátralévő részét ágyban tölteni. Egy-másba karolva haladtak álmos kis utcájukban; Miles valami dalt dúdolt, amit Lore nem ismert fel. Megpróbált nem gondolkodni, nem gondolni semmire.

Egy háztömbnyire voltak a házuktól, amikor Miles hirtelen megtorpant és egy lépést hátrált.

– Mi az? – kérdezte Lore.

Miles közelebb húzódott a Martin's Deli falához. Ebből az üzletből ki volt tiltva Lore, mert panaszkodni mert a szegényes állagú, áporodott bagelre. Az üzlet falán Miles ujjai valami sötét, elkenődött folthoz értek. Lore rémülten rántotta hátra.

– Oké, azt hiszem, át kell ismételnünk New York szabályait. Első számú szabály: a Times Square-en soha senkitől ne fogadj

el semmit; második szabály: ne nyúlj a földre vagy falakra ke-
nődött ismeretlen anyaghoz, mert...

– Szerintem ez vér – vágott a szavába Miles.

Lore gyorsan elhúzta a kezét.

Miles hirtelen megfordult, a járdát szemlélte.

– A fenébe! Nagyon sok vér...

Valóban. Lore a betonra fröccsenő cseppeket esőnek hitte,
most már azonban, hogy igazán eleredt az eső, látta, hogy az
ereszcsatornán vér folyik.

Miles körülnézett, kereste a vérző személyt. Lore a kezébe
nyomta a reggelijét és a kávéját, aztán az egyik kezével megra-
gadta Miles hátán az inget, a másikkal pedig elővette a kulcs-
tartóján lógó bicskáját.

– Maradj mögöttem!

Olyan volt, mintha sebesült zsákmányt követne. Az áldozat
mintha tántorgott volna, ahol megtámaszkodott, nyomokat ha-
gyott: utcai lámpa, oszlop, parkoló autó. Lore egyre növekvő
félelemmel döbbsen rá, hogy a barna homokkővel burkolt ház
felé haladnak.

Egyre erősebben szorította tompa pengéjű kését, ahogy a la-
kása felé közeledtek. A véres nyomok az ajtó és a vidám virág-
cserepek felé kanyarodtak, amiket még Gil rakott a bejárat elé.

Miles felszisszent. Lore követte tekintetét.

Az üres kukák mellett, hátát a régi barna köves ház lépcsőjé-
nek támasztva egy nő ült. Égszínkéék köntösét teljesen átázta
az eső.

Lore érezte, hogy a levegő besűrűsödik körülötte, sistereg,
mint egy villámcsapás előtti pillanatban.

– Mutassa a kezét – szólta Lore elfojtott hangon, és szálnalmas
pengéjét magasabbra emelte.

Az istennő szeme olyan színű volt, mint az áldozati füst,
íriszében arany pöttyök izzottak, sodródtak, mint égő pernye
a szélben. Az elfojtott isteni erő egyetlen jele.

Szürke szemű istennőnek nevezték, de Lore már tudta,
hogy nem a szeme színe miatt kapta ezt a nevet. Hanem azért,
mert amikor ránéz valakire, ahogyan most Lore-ra szegezte
szemeit... feltárul valódi kora. Háborúk, civilizációk, ször-
nyek, halál, fejlődés, felfedezések... ez a szempár évezredek

szemlélt végig; úgy nézte az eseményeket, ahogy Lore azt nézi meg, hogy mennyi az idő.

Az istennő arcán tűz-arany fürtök húzódtak, mint derék viadalokban kiérdemelt harci hegek. Kiérdemelt hegek. Zilált megjelenésében is nyugtalanítóan hibátlannak látszott. Vonásai határozottak, tökéletesen szimmetrikusak.

Az istennő hátradőlt, jobb tenyerét elhúzta bal csípőjéről. Keze az ölébe hullt, hosszú, elegáns ujjai karmokként görbültek be.

Nem volt semmi a kezében, de tenyerét beborította a vér.

Lore csak bámult, alig volt tudatában, hogy leengedte a kezét.

Az istennő előrehajolt, amitől az oldalán lévő sebből hevesen ömleni kezdett a vér. A seb túl nagy és szabálytalan szélű volt ahhoz, hogy nyílvessző vagy golyó okozhatta volna. Ezek szerint penge volt. Olyan seb, amit alaposan kiképzett harcos ejthetett.

Gondolatai teljesen logikusak voltak, de Lore úgy érezte, mintha álmodna.

– Tudták, hova fogsz érkezni – hebegte Lore. – Nem volt szerencsés az alászállás?

– *Adj nékem segedelmet!*

Lore összerezzen. Félholt volt ugyan, de az istennő minden egyes szava úgy csengett, mint a pajzsra csapó kardpenge. Lore idegeiben vibrált a hang, tarkóján, hátán, egész testén felállt a szőr. Nagyon régen hallotta az ősi nyelv ilyen tiszta, eredeti formáját. Hosszú pillanatba telt, mire le tudta fordítani.

Aztán halk, suttogó hangon azt kérdezte:

– Mit mondtál?

Az istennő tekintete már a távolba révedt, szeme fénye rohamosan fakult. Ahogy kezét újra a sebre nyomta, arcán nem félelem látszott, csak keserű hitetlenkedés. És harag. Amikor újra megszólalt, szavai nehezen hagyták el ajkát, de a parancs mintha Lore lelkében visszhangzott volna.

– Segíts... rajtam... halandó!

Aztán a szürke szemű Athéné a betonjárdára rogyott, és elvesztette eszméletét.

NÉGY

– Ó, ISTENEM!

Miles döbbszent hangja zökkentette ki Lore-t kábulatából. Amikor barátja felé fordult, Miles arcát már mobiltelefonjának kék fénye világította meg. Ujjai remegtek a számok felett.

Lore kitépte a kezéből a telefont, bontotta a hívást, mielőtt felvették volna.

– Mit művelsz? – kiáltott Miles. – Segítségre van szüksége! Asszonyom... Asszonyom, hall engem?

– Hagyd abba! – szölt rá Lore éles hangon. – Ne kiabálj!

– Ismered? – kérdezte Miles, és úgy nézett ki, mintha bármelyik pillanatban lekarmolná a saját arcát. – Jaj, ne... a vér... én csak...

Öklendezett. Tenyerébe köhögött.

Lore gondolkodás nélkül válaszolt.

– Én... Igen. Ő is... Ő is harcos.

– Muszáj... – megint öklendezett. – Bocsáss meg... én csak... Kórház. Muszáj kórházba vinni. És a rendőrséget is hívni kell.

Lore káromkodott, gondolatai vadul kavarogtak. Ha az istennőt beviszik, a rendőrség őt is kihallgatja. A neve és valószínűleg a fényképe is bekerül a nyilvántartásba. Rádásul a dinasztikiák minden kórházba bejuttatják egy-két vadászukat abban a reményben, hogy valami irgalmas szamaritánus reflexből hívja a mentőket és egyenesen hozzájuk szállítat egy istent vagy istennőt. Athéné azonban szagnyomot és vérnyomot hagyott maga után; a dinasztikiák bármelyik kutya kiszagolhatja. Egyenesen Lore menedékéhez vezet i őket, ezzel veszélybe sodorva Milest és kényszerítve Lore-t, hogy tegyen *valamit*.

Lore az istennő nyaki verőérére szorította ujját, hogy kitánts a pulzusát. Az ichor abban a pillanatban olyan vörös volt, mint az emberi vér. Tócsába gyűlt Lore térde és edzőcipője alatt.

A *francha*, gondolta és évek óta először érezte magát tehetetlennek. Be kell vinnie az istennőt. Most azonnal.

– Nem hívjuk a rendőrséget – jelentette ki Lore gyorsan, és észszerű kifogást keresett. – Nem... mert... mert nincs biztosítása. Kinyitnád az ajtót és segítenél bevinni?

Lore nagy nehezen nyakába vette Athéné karját. Az istennő halandó alakjában is száznyolcvan centi magas lehetett. Lore és Miles hamar rájött, hogy teste az esőtől és a vértől csúszós.

Sikerült bejutniuk. A küszöbön túl letették a fekete-fehér mintás padlóra. Lore lent hagyta Milest, felrohant az emeletre, az ágyneműs szekrényből lepedőket és törölközőket rángatott elő, és a korláton át ledobta őket a földszintre.

Amikor leért, becsukta az utcára néző szoba ablakfülkéjének spalettáit, lezárta a lakást, mintha valami erőd lett volna. Miles felkapcsolta a mennyezeti lámpát.

A kandalló feletti tévé fekete tükörként mutatta, ahogy Lore elhúzta az útból a kis asztalt. Miles leterítette a sötét lepedőket. Lore szíve belesajdult, amikor észrevette, hogy azok Gil készletéből valók.

– Mi folyik itt? – kérdezte Miles, ahogy Athénét a lepedőn hasra fordították. – Lore... Komolyan... Mi a fene történik itt?

Az istennő felhördült. Lore az ajtóra pillantott, látta az elkenődött vért és eszébe jutott, hogy van még egy nagyon nagy problémájuk.

– Kérlek, tegyél meg nekem valamit. Meg kell tenned – mondta Lore és letérdelt Athéné mellé. – Kérlek, menj át Mr. Herrerahoz, és kérj tőle annyi folttisztító szert, amennyit csak tudsz. Fehérítőt... Ne a simát, hanem az oxigéneset, ha van neki.

– Oxigénes... micsodát? – kérdezte Miles tétovázó értetlenséggel.

– Oxigénes fehérítőt – mondta Lore. – Mondd meg neki, hogy írja a számlámhoz.

– A bodegákban van hitel? – kérdezte Miles.

– *Menj!* – mondta Lore, hevesen az ajtó felé intve. – És siess!

Miles döbbenet nélkül nézett maga elé, és nagyon úgy tűnt, hogy nincs más választása, mint megtenni azt, amire Lore kérte.

Átugrotta a vérfoltokat, még egyszer öklendezett, aztán becsapódott mögötte az ajtó.

A ház megszokott szantálfa és régi könyv illatát nem lehetett érezni a forró vér bűzétől. Lore gyomra erősen összerándult, ahogy hanyatt fordította az istennőt. Feltépte a véres tunikát, próbálta jobban szemügyre venni a sebet. Vér folyt ujjaira.

– *A franca!* – súgta.

A máj és a vese sérült. Lore ismerte ezt a vágást, professzionális munka, egy *léaina*, azaz oroszlánó metszése: olyan fiatal nő követte el, akit a dinasztia küldtek ki azzal a céllal, hogy istenekre vadásszon, és a sebesült prédát elvigye vezetőjüknek, hogy ő ölje le.

Törölközőt nyomott a sebre, próbálta elállítani a vérzést.

– Ébredj fel. *Ébredj már fel!*

Athéné szeme megmoccant csukott szemhéja mögött. Lore az egyetlen módszert alkalmazta, ami eszébe jutott. Arcon csapta az istennőt.

Athéné szürke szeme azonnal felnyílt, hevesen pislogott.

– Mondanám, hogy sajnálom. De megérdemelted – mordult Lore.

Tüdejében hirtelen felforrósodott a levegő. Maga is meglepődött, mennyire félt abban a pillanatban. Azonnal megbánta, hogy pofon ütötte Athénét. Hosszú évek mantrázása arról, hogy gyűlöli a régi isteneket, egy pillanat alatt oszlott szerte, amikor meglátta az isteni erő szikráit villanni Athéné szemében.

Csak addig győzheted meg magadat arról, hogy valami préda, amíg meg nem fordul, és ki nem mutatja foga fehérjét.

Az istennő hurutosan köhögött, feje elfordult a padlón. Közelebről nézve halandó megjelenésében is volt valami felségesen hűvös, szinte idegen. Teste szinte nem e világról való edény. Arra teremtetett, hogy megöljék.

Lore előregörnyedt, combjára támaszkodott, próbálta csilapítani önkéntelen remegését. Nem fogja megölni. Nem akar isteni erőt, hatalmat. Egyáltalán nem akar semmi ilyesmit.

– Fáj, ugye? – kérdezte Lore. Egy pillanattal korábban még félt, de most vad merészség vett rajta erőt. – Ilyen a halandóság.

Nagyon kellemetlen, ugye? Megkérdezhetem, hogy ki intézett így el?

Ez a pillanat ezer évig váratott magára. Athéné kétszáztizennyegy Agon ciklust élt túl, csak a száztizenkettedikben kapták el.

Athéné bőrének mézszínű árnyalata egyre sápadt, ahogy a halál terjedt a testében. Az istennő az utolsó megmaradt eredetiek közé tartozott az Agonban; rajta kívül csak Hermész, Artemisz és talán Apollón maradt. Athéné lehetetlen célpontnak tűnt. Túl erős volt, túl gyors, túl okos.

Egészen mostanáig.

Egymást nézték. Ha Athéné éppen az erejét, képességeit méri fel, Lore lett volna az első, hogy megmondja, ne fáradjon.

– Én kiszálltam. – Számos szép szó lett volna még, amelyekkel Lore az istennő hiúságát legyezgethette volna. Fajtájának hiúságára és büszkeségére hathatott volna, de Lore-t egyik sem érdekelte. – Nem hagyom, hogy te vagy bárki más visszarágasson.

Az istennő csak bámult, szájának feszes vonala ellazult. Lore nem is várt mást. Nem lesz semmi befolyásolás, semmi elhajlás; szilárd, mint a penge. Athéné vagy kitart, vagy feladja.

– Tudom, hogy beszéled ezt a nyelvet – szólott Lore. Nem volt hajlandó megadni Athénének azt, amit az istennő nyilvánvalóan akart. Az ősi nyelv sok dialektusának keverékéből lett a modern görög, de Athéné ógörög nyelvváltozata különleges volt.

– Akármért jöttél, itt nincs semmi – folytatta Lore. – Ha ez valami trükk, és bosszút akarsz állni... elkéstél. Mindenki halott, aki a nevemet viselte. Én vagyok a Perszeidák utolsó tagja. Velem hal ki Perszeusz vérvonala.

Athéné arckifejezése elárulta, hogy pontosan tudja, kicsoda Lore.

Félelem hasított belé. Már régen, hosszú évek óta nem hitt a Sorsban és a Sorsot kiszolgáló vén banyákban, de ez túl sok ahhoz, hogy véletlen egybeesés legyen. Különösen Castor figyelmeztetése után.

Adj nékem segedelmet! Ezt mondta. *Segíts rajtam, halandó!*

– Rám találtál – mondta Lore. Büszke volt, hogy milyen határozottan csengett a hangja. – Mondd meg, mit akarsz.

Gyorsan. Tudom, hogy ezt nehéz megértened, de egyre fogy az idő, és a ma délelőtti programjaim között nem szerepel, hogy fura bámulóversenyen vegyek részt egy istenséggel. Kezdhetsz azzal, hogy elmondod, ki akart megölni téged.

Athéné ismét egyenesen Lore szemébe nézett. Gyengébb hangon válaszolt:

– A húgom.

Lore testén jeges félelem cikázott át.

– Úgy érted, Artemisz?

Az istennő komoran nézett maga elé. Másik nővérét, Aphroditét egy évszázaddal korábban ölte meg egy vadász. Aphrodité helyett, az ő hatalmával és erejével új istennő született. Az új istennő csak egy ciklust töltött ki. Hét év után őt is vadász ölte meg. Morbid maratoni váltófutás. A bot ez esetben halhatatlan erő, amit egyik dinasztia a másiknak ad át.

– Azt hittem, ti ketten mindig együtt voltatok. Mi történt a kis szövetségetekkel, amit mások terrorizálására hoztatok létre?

– Ellenem... fordult – felelte Athéné, tenyerét erősebben szorítva a sebre. – Elárult engem. Az Árész imposztor... ő... üldözőbe vett... az Ébredésen... Artemisz szándékosan akadályozott. Elmenekült.

– Ez gyalázatos – mondta Lore enyhe ámulattal. – Még tőle is.

– A szövetségek szükségben köttetnek... és a félelem szakítja szét őket... – mondta Athéné. Nehezen lélegzett. – Most... védelem kell. Amíg... felgyógyulok. Kösd sorsodat... az enyémhez.

Kösd sorsodat az enyémhez. Lore megborzongott.

– Ugyan miért tenném? Hiszen megtehetem, hogy csak itt ülök és végignézem, ahogy meghalsz.

Az istenek ugyan ideiglenesen elvesztették halhatatlanságukat, de isteni erejük egy része megmaradt, hogy megvédhesék magukat. Hatalmuk teljében erejük mindenható volt; ami a halandó létben maradt belőle, az szomorú pantomimra emlékeztetett. Ami ennél is rosszabb: úgy tűnik, csak Apollónnak maradt valamiféle képessége, hogy meggyógyítsa magát és másokat. Athéné jobb testi erőben lehetett, mint a másik nyolc

isten az Agonban; képes volt egész épületeket a föld színével egyenlővé tenni. De ez a képessége most nem vált hasznára.

Miles gyors léptei hallatszottak az ajtón túlról. Lore talpra ugrott, még egy komor pillantást vetett az istennőre. Athéné láthatóan nagyon zokon vette ezt a tiszteletlenséget.

– Egy szót se szólj hozzá, amikor bejön – figyelmeztette Lore. – Színlelj alvást.

– Ne hagyj el engem – szólta Athéné erőtlen hangon. – Megtiltom.

– Persze, persze. Én is megtiltom, hogy itt helyben meghalj – felelte Lore. Szíve nagyon gyorsan vert. – Fel kell takarítanom utánad, mielőtt a vérebek kiszagolják a nyomodat és ide vezetik a vadászokat.

Athéné tekintete megrebbent.

A *francba*, gondolta Lore. Az istennő vérzik, akár el is vezítheti az eszméletét, de nyilván nem feledkezett volna meg egy ilyen alapvető fontosságú stratégiai elővigyázatosságról, ha nem lett volna abszolút szorult helyzetben.

Ekkor kivágódott a bejárati ajtó.

– Megvan!

Az istennő arca megrezzent, de eleget tett Lore kérésének. Nem szólalt meg.

– Köszönöm, Miles – mondta Lore. – Most pedig menj fel és feküdj le.

– Hogy... mi? – kérdezte, és követni akarta az utcára. – Mit csinálsz?

– Próbálom eltakarítani a vért, mielőtt valaki meglátja, és hívja a zsarukat – mondta Lore. – Te pedig felmész, és lefekszel.

Miles az istennő elernyedtt alakjára pillantott.

– Ide figyelj – szólta Lore acélosan rideg hangon. Miles össze-rezzent, de Lore egyáltalán nem sajnálta meg. Fogalma sincs, mibe keveredett. – Menj fel. Ha kopognak, ha csengetnek, ha kiabálnak, ne nyiss ajtót. Semmiképpen. Ha gyanús alakot látsz kint, hívj fel.

Azzal kilépett, mielőtt Miles újabb tiltakozással állt volna elő, vagy ami annál is rosszabb, tovább kérdezősködött volna. A kapunál lerohant a külső lépcsőn az alagsori lakásba, amit

raktárként használt. Alig maradt idő. A felhők függőnye mögött mindjárt felkel a nap, és felébrednek a New York-iak is.

Lore két flakon oxigénes fehérítőt öntött egy vödörbe, aztán kint vizet engedett hozzá a szomszéd slagjából. Drótkéfével és félelmének erejével sikálta fel a vértócsát, amit Athéné hagyott a kukák mellett. Olyan hévvel dolgozott, hogy beleszédült, és keze bűzlött a vegyszertől.

Lore megbillentette a vödröt, a csatornába öntötte tartalmát... de hirtelen abbahagyta. Nézte, ahogy az eső hömpölyög a járdán a csatornába.

Nem fogja tudni eltüntetni a vér szagát, se az istennőét, és most már rajta is ugyanezek a szagok voltak. A legjobb, amit tehet, hogy túl sok nyommal összezavarja a vadászokat abban a reményben, hogy lejárják a lábukat, de nem találhatnak el a házhoz és Mileshez.

Lore követte Athéné nyomait; sikált, öblített egészen addig, amíg az eső el nem mosta a látható nyomokat és minden lé a csatornába csorgott. Ekkor fogta a vödröt, és tett vele egy nagy kört a környéken, itt-ott loccsantott belőle, széles szagnyomot hagyva maga után.

Amikor Lore végre meglátta a Central Parkot, levetette szennyezett cipőjét és zokniját. Undorral lépett mezítláb a töredezett járdabetonra. Elindult, mielőtt komolyabban elgondolkodhatott volna, hogy mi kerül a talpára. Véletlenszerű útvonalon, nagy kerülővel indult haza; csak annyi időre állt meg, hogy cipőjét és zokniját külön-külön kukákba dobja.

Háza közelében Lore könnyű dzsekijét egy elhaladó kukásautóra dobta, farmerjét és pólóját a Mr. Herrera bodegájának közelében parkoló szállító autókra dobta.

Nem a főbejáraton ment be, hanem az alagsoron keresztül. Mindenütt Gil szantálfa kölnijének illatát lehetett érezni az enyhe penész- és porszag mellett. A tárolódobozokban keresgélt. Félretette Gil hatalmas karácsonyi csokornyakkendőgyűjteményét, az alatta levő dobozban talált melegítőnadrágot és pólót.

Gyorsan átöltözött, szennyezett fehérneműjét szemeteszsákba csomózta. Mélyeket lélegzett, míg a tisztítószér bűze alig érződött már, és a pánik helyét újra a harag vette át.

Felvonszolta magát a belső lépcsőn, visszalépett a földszint csendjébe. Vállában, hátizmaiban mintha csökkent volna a feszültség, ahogy körülnézett. Majdnem sikerült felnevetnie. Miles feltakarította a vért a folyosón, lekapcsolta a világítást a nappaliban. Egy pohár vizet és aszpirint hagyott Athéné mellett.

Segítőkész, gondolta Lore, és nagyon hálás volt.

Balra pillantott. Miles nemcsak bezárta az ajtót, hanem a kilincset széktámlával támasztotta alá; mintha ez akár egy pillanatig is akadályozná a vadászokat abban, hogy egy nagy adag robbanószerrel a ház egész homlokzatát ledöntsék.

Athéné megmozdította a fejét Lore közelgő lépteinek zajára. Megint kinyitotta a szemét; írisze ragyogott a helyiség viszonylagos sötétjében. Törölközőt szorított sebére.

Szinte mozdulatlan volt a levegő körülötte, természetellenes a csend.

– Gondolom, azt akarod, hogy védjelek meg és rejtsek el azok elől, akik engem is örömmel megölnének – súgta Lore. – De ezt te is pontosan tudod. Ezért jöttél ide, ugye?

Athéné erőtlenül bólintott.

– Pontosán mi hasznom lenne nekem ebből? – tette fel a kérdést Lore, és még egy lépéssel közelebb ment. – Gondolom, ez neked új tapasztalat, de még ha gyorsabban is gyógyulsz, mint az átlagos halandó, nem igazán vagy jól. Szóval miért kötném a sorsomat olyan valakihez, akinek az életéből nemhogy napok, de talán órák sincsenek hátra?

– Hallottam... hogy... mi történt... veled – mondta Athéné.
– A köztes években... Kerestelek... téged...

Lore minden idegszála megfeszült, tarkóján felállt a szőr.

Az új és régi istenek minden Agon végén visszakapták halhatatlanságukat, de a halandók világában maradtak; nem tudtak visszatérni egykori otthonukba.

Az erőtlől duzzadó új istenek testet öltöttek és bőségben, fényűzően éltek; a világ folyását manipulálták, hogy megtöltseék halandó dinasztíájuk kincseskamráit. A régi istenek, akiknek ereje egyre csökkent, általában úgy döntöttek, hogy nem öltenek testet. Ettől lekövethetetlenek lettek, ahogy a világban jártak és a következő vadászat esélyeit latolgatták vagy bosszút

forraltak azok ellen, akik megpróbálták megölni őket. A boszszú veszélye miatt a vadászok mindig álarcot viseltek.

– Kerestél engem? *Miért?*

– Úgy gondoltam... meg tudlak... győzni, hogy... segíts nekem... Hallottam a nevedet... más dinasztiáktól... Hogy a családodat... *meggyilkolták*. Anyádat... apádat... a testvéreidet... – zihálta Athéné. – Azt mondták... elvesztél... Egyesek... halottnak hittek...

Lore torka annyira elszorult, hogy alig tudott megszólalni.

– Mit tudsz erről?

Athéné megint ránézett, ezúttal úgy, mint aki már tudja, hogy győzött.

– Tudom... ki ölte meg... a családodat.

AZ EMLÉK ÉLES, VALÓSÁGHŰ KÉPEKKÉNT TÖRT FEL, ÁTTÖRT MINDEN akadályt, amit Lore köré épített. A családi otthon ajtaja is ugyanolyannak tűnt azon a reggelen. A dermesztő csend odabent. A vér szaga.

Lore mély levegőt vett, kezét olyan erősen nyomta szemére, hogy szemhéja alatt fények és színek táncoltak. Ez elvonta a figyelmét a sötét nyomról, ami újra elindult lefelé. A figyelemelterelés azonban csak egy pillanatig tartott.

Fogalma sem volt, hogyan sikerült nagyon nyugodt hangon kimondania:

– Azt már tudom, ki ölte meg a családomat. Aristos Kadmou, a Kadmosz-dinasztia tagja. – A legutóbbi Agon új Árésze.

– A hamis isten... rendelhette el halálukat... de kinek a kezében... volt a penge? – vetette fel a kérdést Athéné. – Mert nem Aristoséban. Hiszen ő akkor... alighogy újjászületett isten volt...

Lore izmai annyira megfeszültek, hogy egész teste fájt.

– Az nem számít. Ő adta ki a parancsot – jelentette ki Lore. – Ő volt a dinasztia feje, és aztán az istenük lett. Mindegyikük felelős. Minden férfi és nő és gyerek, aki letérdel előtte, de csak neki volt hatalma mindezt elrendelni és végrehajtani.

Aristos dinasztíája engedelmeskedett a parancsnak; megölték Lore szüleit és két húgát. Olyan brutálisan gyilkolták le őket, hogy a Kadmitáknak hetekig tartott, mire kitakarítottak annyira, hogy ne legyen bizonyíték a mézszárlásra. A végén mégis lángokkal kellett a takarítást befejezniük. New York City rendőrsége szerint a család gyújtotta a tüzet egy bérleti díjjal kapcsolatos heves vita után, majd elhagyták a várost, és senki nem hallott felőlük többé.

A Kadmosz-dinasztiában senki nem vállalta a felelősséget a gyilkosságokért és soha nem is fogja vállalni. A vadászok évszázadokkal ezelőtt vérszerződést kötöttek, hogy az Agonok ciklusai között soha nem ölnek meg vadászt szándékosan. Ez volt az egyetlen módja annak, hogy fennmaradjon közöttük a béke.

Lore családját az Agon befejezése utáni első napon ölték meg, amikor a vérszerződés védelme alatt álltak. A Kadmiták megszegték a szent esküt, de egyetlen ház sem volt elég erős ahhoz, hogy elszámoltassa őket ezért, az istenek pedig nem hallgatták meg Lore imáit.

– Miért nem... miért nem álltál bosszút rajtuk? – kérdezte Athéné lihegve. – Ennyi éven át... semmit nem tettél... Nem fogadod el... a moirádat... Sosem akartál... poinét... csak megadtad magadat... Ez a legnagyobb... aidos...

Lore lerogyott, lábát maga alá húzva a padlón tenyerelt. Próbált ellenállni a mellkasát szorító ismerős erőnek. Moira – a sorsa, a végzete.

– Ezek a szavak már semmit nem jelentenek nekem – mondta rekedtes hangon. De az, hogy meghallotta őket, olyan volt, mintha régi sebek szakadtak volna fel.

Poiné. Bosszú.

Aidos. Szégyen.

Az *areté* kiválósága nélküli élet és a *timé* megszerzett javai. A soha meg nem valósított *kleos*.

– Kicsi lány voltam – mondta Lore. Alig hallotta saját szavait. – Engem is megöltek volna. Nem voltam elég erős, hogy mindannyiukkal megvívjak. És tudtam, hogy sosem jutnék el hozzá. Miután alászállt, semmiképpen.

Az azóta eltelt években Lore ölt, hogy ne őt öljk meg. Földön, vízen, levegőben utazott, míg eljutott abba a városba, ahol nevelkedett. Elmenekült az eskük labirintusából, amelynek az lett volna a szerepe, hogy csapdában tartsa őt, amíg eljő a nap, amikor az Agon azt követeli, hogy utolsó vérét is áldozza fel.

Lore azonban nem tett *semmit*, hogy megbosszulja családjá halálát.

Athéné ajka fanyar mosolyra görbült.

– Kifogások... Hazugságok... ezekkel áltatod magadat... Te... sosem voltál... egyszerű... *kislány*. Hallottam... mit sutogtak rólad a többiek... hogy nemzedékednek legjobbjá vagy... hogy szégyen... hogy más dinasztíába születél...

– Hazudsz – súgta Lore. Képtelen volt úrrá lenni teste önkéntelen remegésén. Évekkel ezelőtt ezek a szavak nagyon sokat jelentettek volna neki... Mindent. Vágyott az elismerésre, az emberek pedig, akiktől elismerést várt, megtagadták tőle azt.

– A spártaiak... ők hívtak téged – lihegte Athéné. – A kis Gorgó... kerestelek... kiválasztottalak... tudtam a képességedről... tudtam, hogy már nem tartozol a vadászok közé... De te... sosem voltál gyenge... sosem voltál *erőtlen*... Ezért kérdzem... miért nem tettél semmit... hogy megbosszulod a családod halálát?

Lore karját közelebb húzta kebléhez, pajzsként lökte maga elé Gil szavait. Az igazság ellen azonban nem volt védelem.

– Ez nem... Te nem... nem érted. Az egyetlen valódi dolog ezen a világon az, hogy mit teszel másokért. Hogyan tudsz másokról gondoskodni.

Az istennő gúnyosan felhördült.

– Te nem ismersz mást, soha nem ismertél mást, csak a hatalmat, az erőt – folytatta Lore. – Nem is tudod, hogyan lehetséges, hogy van, aki másra vágyik. Ezért nem hiszed el nekem, hogy soha nem akartam megszerezni Aristos hatalmát. Nem akarok részese lenni ennek a beteg játéknak.

– Akkor mi az... amire vágysz? – tette fel a kérdést Athéné.

Vad fájdalommal szakadt fel Lore torkán a szó.

– Szabadságra.

– Nem – felelte Athéné erőltetett hangon. – Nem arra vágysz. Mit tagadsz... magad elől?

Lore tudatában hirtelen tiszta, ragyogó kép bontakozott ki. Mégis tagadón ingatta fejét.

– Magadnak... magadnak hazudj... ne nekem – mondta Athéné. – Te is tudod... hogy sosem leszel... szabad, amíg... családod lelkeinek árnyai... szenvednek és bolyonganak... Nem lesz nyugalomuk, amíg Aristos él.

Lore ökölbe szorított kezét nyomta szemére, tiltakozó szavakat keresett.

– Megtagadod örökségedet... Megtagadod becsületedet... Megtagadod őseidet és isteneidet... Ezt azonban nem tagadhatod meg – mondta Athéné. – Mert tudod, hogy ez igaz. Mondd meg... mi a vágyad.

Az igazság végre kiszabadult börtönéből.

– Meg akarom ölni.

Lore ezt évekig tagadta. Mélyen eltemette magában ezt az igazságot. Mindezt azért, mert jó akart lenni, méltó akart lenni az új életre, amit kapott. Nem szégyellte, milyen nagyon vágyik arra, hogy meggyilkolja Aristost, milyen gyakran álmódott a haláláról és mennyire hálátlannak érezte magát akkor, amikor második esélyt kapott és Gilnek dolgozhatott.

– De nem tudom megölni – folytatta Lore. Elszorult a torka. – Még ha elég közel kerülhetnék is hozzá, hogy megpróbáljam, Aristost megölni azt jelentené, hogy megkapom az erejét, teljes hatalmát. Nem akarok isten lenni. Egyszerűen csak élni akarok. Tudni akarom, hogy a családom... békében van.

– Akkor majd én megölöm neked.

Lore hitetlenkedve nézett az istennőre.

– Megölöm a hamis Árészt a te nevedben – jelentette ki Athéné zihálva. Alig kapott levegőt. – Megölöm, ha megesküszöl... hogy segítesz nekem... ha megesküszöl... hogy sorsomhoz kötöd a sorsodat, amíg... ennek a vadászatnak vége lesz... a tizennyolcadik nap... hajnaláig.

Lore szíve megint nagyon hevesen kezdett verni.

Ez már *valami*. Ez nem egyszerűen azt jelenti, hogy Aristos Kadmou meghal. Egy isten nem veheti át egy másik isten erejét. Athéné sikeresen kivonhatja Árészt veszélyes erejét az Agonból... és a halandók világából. Teljesen.

– Kösd sorsodat az én sorsomhoz – ismételte az istennő, és véres kezét Lore felé nyújtotta. – A szíved... arra vágyik...

Lore lelki szemei előtt megjelent Gil széles mosolya.

Nagyon sajnálom, gondolta gyötrődve.

Aztán rábólintott.

Athéné véres foga kilátszott, ahogy megszólalt:

– Ugye tudod, hogy ez mit jelent? Ugye tudod, mit foglal magába az eskü?

– Tudom.

Sokadik őséről tanmese szól. Ő volt az, aki ostoba módon az eredeti Dionüszoszhoz kötötte sorsát. A régi istennek védelemre volt szüksége Kadmosz ivadéakai ellen. Bár halandó anyja révén ő is ebbe a dinasztíába született, Dionüszosz megátkozta családját, köztük magát Kadmoszt is, amikor nem hittek el neki, hogy az ő apja maga Zeusz.

Abban a pillanatban, ahogy a régi isten meghalt, ahogy sarakba szorították és lemészárolták, mint valami vadkant, Lore ősenek szíve is azonnal megállt.

Nemzedékének legerősebbjei haltak meg egy szempillantás alatt; rokonsága örökké úgy fog emlékezni rá, mint a szövetség elárulójára... és mint ahogy Lore apja is hitte, a Perszeusz- és Kadmosz-ház közötti évszázados ellenségeskedés okára.

Lore abba egyezne bele, hogy az élete árán is megvédi Athénét, védelmet nyújt neki abban a reményben, hogy az istennő nem hal meg ettől vagy más sérüléstől. Ezt a kockázatot vállalnia kell. Hiszen az eskü végső soron önmagára kimondott átok... Átkozott lesz, ha nem tartja be esküjét, és akkor is, ha igen. De ilyen lehetősége soha nem lesz még egy az életben.

Lore próbálta felidézni az esküszöveget, amit anyja és apja szokott mondani, de képtelen volt rávenni magát, hogy valamelyik isten nevét kimondja.

– Segítek neked túlélni ezt a hetet, te pedig megsemmisíted családom ellenségét, az istent, akit egykoron Aristos Kadmou néven ismertek – mondta Lore halkan. Kezébe fogta az istennő hideg kezét. – Ha ez az alku, ezennel esküszöm az alanti erőkre, hogy megtartom eskümet, különben az egek haragja sújtson le rám.

Az istennő bólintott.

– Halandó életemet ezennel a te sorsodhoz kötöm... Melora, Démosz leánya, Perszeusz ivadéka... Ha elbukom... velem buksz el. Ha te meghalsz ebben az Agonban... én is veled pusztulok. Ezt az esküt tesszük egymásnak.

Melegség járta át érintkező kezüket, utána azonban Lore gerincén végigfutott a hideg, mintha késpengét húztak volna

rajta. Milyen tökéletes, hogy Athéné ereje csak acél és fájdalom alakjában képes megnyilvánulni.

– Megkötöttest? – kérdezte Lore.

Az istennő kegyetlen, véres mosollyal válaszolt.

Lore elhúzódott, bizonytalanul felállt. Úgy érezte, bőrén szikrák sziporkáznak, mint égen a csillagok, egyre beljebb hatolnak testébe, egészen csontvelejéig.

– El kell állítanunk a vérzést – mondta Lore, aggodalommal nézve Athéné sebeire. – Nem tudom, van-e cérnám, amivel összehavarrhatnám.

Az istennő a fejét ingatta.

– Égetéssel zárd le a sebet.

Lore felegyenesedett, úgy mozdult, mintha nem is a saját testében járna. A konyhába ment. Csontozókést tartott a gáz-tűzhely lángjába, míg a penge már ragyogott, mint az arany, mint a foltok Athéné íriszében.

Miles, gondolta Lore. Ha ezzel végzett, meg kell néznie, hogy van Miles.

De Miles már lejött, hogy megnézzze, hogy van Lore.

A lépcsőn ült, merev tekintettel figyelte a fakorlát oszlopain át a nappalit. Krétafehérre sápadt, és mielőtt rá és a kezében tartott késre nézett volna, Lore tudta, hogy Miles mindent halott. Rekedtes, halk hangon szólalt meg.

– Azt hiszem, Lore, jobb, ha elmondod, mi a fene folyik itt.